

de bildstoden, och lät så Orfeus spela på sin lyra.

De femtio hjältarna gingo ögonblickligen ombord och de fyrtionio lyfte årorna högt i luften, under det Orfeus, som tyckte mer om att spela än att ro, lät fingrarna glida över lyrans strängar. Redan vid första tonen kände de, hur skeppet sakta rörde sig. Orfeus spelade glatt vidare, och galären gled nu snabbt ner i vattnet med fören. Galjonsbilden försvann ett ögonblick och dök upp på nytt lik en svan.

Roddarna sänkte årorna, det vita skummet fräste kring fören, och Orfeus spelade en så rask och munter melodi, att fartyget tycktes dansa på vågorna i takt efter den. Och sålunda gled Argo triumferande ut ur hamnen, följd av allas leverop och välönskningar utom den elake gamle Pelias, som stod för sig själv och önskade, att han kunde blåsa ut den storm av raseri, som fyllde hans hjärta, och på det sättet sänka galären och alla roddarna i havets djup.

För att fördriva tiden och liva upp färden